

I

Het eiland Iriomote, Japan

Er waren bastaardbomen en er waren ‘wacht even’-bomen en er was een gebouw dat niet bestond.

De bastaardbomen hadden talloze vijftien centimeter lange doornen die hun stam beschermden. Kwam je ermee in aanraking, dan was je de pineut. De ‘wacht even’-bomen waren minder stekelig, maar even irritant. Hun ranken bungelden aan de takken en hadden dunne, stekelige haakjes waarmee ze de argelozen vingen, verstrikten – en even vasthielden.

Het waren niet de huiddoorborende doornen die iedereen opvielen, maar het was het gebouw, vierkant, grijs en door de natuur opgeëist. Dikke wortels hadden het metselwerk uit elkaar gedrukt, waardoor een van de muren was ingestort. Het dak was wit van de uitwerpselen van de vliegende honden die in de boomtoppen sliepen.

De groep keek er verbaasd naar.

‘Wat is het?’ vroeg Dora, een vrouw van begin twintig. Ze was halverwege haar tussenjaar. Over zes maanden zou ze gaan doen wat haar vader wilde dat ze deed: een baan in de City nemen. Ze zou ook trouwen met haar verloofde – een portfeuillebeheerder – en een nest onverschillige kinderen op de wereld zetten.

‘Geen idee,’ antwoordde hun gids. Zijn naam was Andrew Trescothic en hij had in Belize in het Britse leger de kunst van junglenavigatie geleerd. ‘Waarschijnlijk een overblijfsel uit de oorlog. Op het eiland moet nog een aantal gebouwen van Operatie Ketsu-Go staan.’

‘Ketsu-Go?’

‘De suïcidale verdedigingsstrategie die werd bedacht toen de

keizer zich realiseerde dat hij nooit meer zou kunnen winnen. Hij vroeg de Japanse bevolking om mee te helpen een invasie te voorkomen onder het motto “De Roemrijke Dood van Honderd Miljoen Mensen”. Hij dacht dat de Amerikaanse wil om te vechten voor een onvoorwaardelijke capitulatie wellicht ondermijnd zou worden als ze catastrofale verliezen te verwerken kregen. Misschien dat ze in plaats daarvan zouden opteren voor een wapenstilstand, eentje waarbij het Japanse vasteland niet bezet zou worden. Onderdeel van de strategie was het bouwen van binnenlandse versterkingen voor de opslag van brandstof en munitie. Dit gebouw is niet geschikt voor brandstof, dus moet het wel zijn gebruikt voor de opslag van munitie. Na de Japanse overgave hebben de geallieerden ze leeggemaakt, maar de meeste gebouwen zijn intact achtergelaten.’

‘Wow!’ zei Dora. ‘Dus niemand heeft dit sinds de oorlog gezien?’

‘Dat is mogelijk.’

Maar dat was niet zo. Trescothic was een no-nonsense gids die nu al vijf jaar op het eiland groepeerde door de jungle leidde. Hij wist precies waar de versterkingen van Operatie Ketsu-Go lagen, en hij zorgde ervoor dat iedere groep er tijdens de tocht eentje ‘ontdekte’. Nadat ze hun foto’s hadden genomen en hadden rondgesnuffeld liet hij de plek een jaartje met rust. In een omgeving die zo meedogenloos en ongerept was als deze duurde het niet lang of het gebouw zag er weer uit alsof het in tientallen jaren niet was aangeraakt. Hij vond het onschuldige verlakkerij en het leverde hem, eenmaal terug in het kamp, aanzienlijke fooien op.

‘Mogen we naar binnen?’ vroeg Dora.

Trescothic haalde zijn schouders op. ‘Zou niet weten waarom niet,’ zei hij.

‘Cool!’

‘Maar pas op voor slangen.’

Van de houten deur waren alleen de verroeste hengsels over. Dora en de meeste anderen gingen behoedzaam naar binnen.

De laatste, een man met een potsierlijke hoed op zijn hoofd, draaide zich om. ‘Ga jij niet mee, Andrew?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Misschien straks.’ Andrew wist wat daarbinnen te zien was: een rechthoekig vertrek en een grote ondergrondse opslagruimte met op de muren Japanse tekens en op de grond dierlijke uitwerpselen. Zoals in alle verlaten gebouwen. Hij schatte dat ze zo’n kwartiertje binnen zouden zijn. Vijf minuten boven, vijf in de ondergrondse opslagruimte en nog vijf om fotootjes te schieten. Meer dan genoeg tijd om thee te zetten.

Maar hij had nog geen theezakje gepakt of hij hoorde Dora al schreeuwen. Hij zuchtte. Ze waren waarschijnlijk op een of ander dood dier gestuit. Een paar jaar geleden was dat in een ander gebouw ook gebeurd. Een groep ontdekte het karkas van een Iriomote-kat, een ondersoort van een luipaard die alleen op dit eiland voorkwam. Hij was door een gat in het dak gevallen en doodgehongerd.

Trescothic kwam overeind en liep de oude versterking binnen. Hij kon de groep horen. Ze waren in de ondergrondse opslagruimte. Hij sjokte naar beneden, maar kwam halverwege de trap Dora tegen die naar boven rende.

‘Ik denk dat ik moet kotsen,’ zei ze.

Hij zuchtte opnieuw. Deze stadsmensen moesten echt wat harder worden. Minimaal één keer per tocht schoot deze gedachte door zijn hoofd. Deze moderne ontdekkingsreizigers waren minder stoer dan de soldaten met wie hij jaren terug had geoefend. Bij het minste of geringste waren ze al uit het lood geslagen. Een dood beest, een gemeen commentaar op Twitter, een griezelig standbeeld...

Hij zette zijn grimmige, no-nonsense ex-soldatengezicht op omdat de groep dat van hem verwachtte, en liep de opslagruimte binnen.

Dertig seconden later stond hij weer buiten, zwaar hijgend, en graaide naar de satelliettelefoon in zijn rugzak.

Het was geen dood beest dat Dora aan het schreeuwen had gebracht.

Dit was iets totaal anders.

Iets monsterlijks.

Op hetzelfde moment dat Trescothic met zijn satelliettelefoon in de weer was, stapte een onopvallende man in onopvallende kleren uit een onopvallende witte bestelbus op een parkeerplaats op een industrieterrein in een buitenwijk van Glasgow. Hij ging Banner Chemical Supplies binnen en liep naar de balie.

‘Ik zou graag tweehonderd liter aceton willen, alstublieft,’ zei hij tegen de man in poloshirt met het bedrijfslogo – een gestileerde B, met een reageerbuis eronder als streep.

‘Hebt u een foto-ID?’ zei de man. ‘Aceton is een chemische stof categorie drie, omdat je er een explosief mee kunt maken. Daarom vragen we altijd om een ID.’

De onopvallende man haalde een rijbewijs voor de dag met daarop een moeilijk te onthouden naam. De man achter de balie voerde de gegevens in zijn computer in. Nadat de aceton was betaald zei hij: ‘Bent u met de auto?’

‘Ja.’

‘De mannen brengen het u wel en helpen u met inladen.’

‘Bedankt.’

‘O, nog één ding. Ik moet de “reden van aanschaf” nog invullen.’

‘Ik heb een ongedierteprobleem,’ zei de onopvallende man.

2

Achttien maanden later. Tv-studio van The Morgan Soames Hour, Londen

De lampen begonnen heet te worden, het interview werd nog heter.

Te heet.

Veel heter dan verwacht.

‘Het is te controversieel,’ had de studio-eigenaar al weken geleden gezegd.

‘Ik geef de voorkeur aan “provocatief”,’ had de regisseur, een vrouw genaamd Justine Webb, geantwoord.

‘We gaan honderden, misschien wel duizenden klachten krijgen.’

‘Het zal een kijkcijferhit worden.’

‘Dat vraag ik me af.’

‘En ik heb het laatste woord over de redactionele inhoud. We doen het.’

Natuurlijk waren er lang voordat de regisseur en de eigenaar hun dans hadden gedaan al bijeenkomsten en vergaderingen geweest. Als Kane Hunt ergens bij betrokken was, viel dat te verwachten. Controverse – alles zorgvuldig georkestreerd – volgde Hunt waar hij ook ging. Live tv-optredens kwamen steeds minder vaak voor.

Maar *The Morgan Soames Hour* was nog nooit teruggedeeind voor controverse.

Uiteindelijk kwam het neer op twee dingen: hun toewijding aan evenwichtig nieuws en of hun presentator, Morgan Soames, al dan niet in staat zou zijn om hem partij te geven.

De discussie over evenwichtigheid ging als volgt: Saffron

Phipps was een week voor het voorgenomen interview met Hunt geïnterviewd, en haar ideeën, hoewel diametraal anders dan die van Hunt, waren net zo extreem. Phipps beargumenteerde dat Valerie Solanas, de auteur van het *SCUM Manifest* van 1967, een heel goed punt had. Phipps suggereerde niet, zoals Solanas wel had gedaan, dat mannen geëlimineerd moesten worden. Maar ze beweerde dat Solanas het bij het juiste eind had toen ze schreef dat mannen, omdat ze slechts één x-chromosoom hadden, genetisch gezien gebrekkige, incomplete vrouwen waren. Deze gebrekkigheid verklaarde waarom mannen emotioneel beperkt, egocentrisch en niet tot empathie in staat waren, en dat ze bovendien onmachtig waren om zich te verhouden tot iets anders dan hun eigen fysieke sensaties. Kane Hunt was de anti-Phipps, het contrapunt van het *SCUM Manifest*. Hij zou zorgen voor het evenwicht waarvoor *The Morgan Soames Hour* zichzelf op de borst klopte.

Voor de tégenstanders was de discussie veel minder genuanceerd – Kane Hunt was een vrouwenhater die zijn verachtelijke denkbeelden de wereld in slingerde, niet omdat hij oprecht geloofde dat mannen een fundamenteel recht hadden op seks, maar omdat het goed was voor de verkoopcijfers van zijn boek. Zijn aanwezigheid in de show zou zijn nieuwe boek een ongehooflijke verkoopboost geven.

Over het tweede punt, of Morgan Soames hem aan zou kunnen, bestond geen verschil van mening. Ze had de grootste ballen, in welk gezelschap ze ook was.

Het werd via stemming beslist – de eerste die het productieteam ooit over een gast had gehad. Justine, de regisseur, stemde tegen. Zij was verantwoordelijk voor de manier waarop de show in beeld werd gebracht en als het fout ging, wat onvermijdelijk was, moest zij ermee zien te dealen. De hoofdschrijver stemde ook tegen. Hij wilde zijn mensen niet in een moeilijke positie brengen als Morgan als een idioot uit het interview naar voren kwam.

De manager sociale media stemde natuurlijk voor. Ze zag de Twitter-storm al. Het tv-station stemde ook voor. De kijkcijfers

zouden skyhigh gaan en dat betekende kassa.

De rest van het productieteam was evenwichtig verdeeld. Allan, de producer van de show, had de beslissende stem. Eigenlijk had hij voor willen stemmen. Wat de ideeën van datulletje, Kane Hunt, over vrouwen ook waren, Morgan was een echt roofdier. Ze zou Hunt met huid en haar verslinden en 99,9 procent van het land zou dat prachtig vinden. En het zou relevant zijn – Hunt was al veel te lang geen strobreed in de weg gelegd. Zijn bewering dat hij door de media monddood werd gemaakt was onderdeel van een gecalculerde strategie. Als hij te beledigend was, zou hij nooit meer op tv komen, en als hij nooit meer op tv kwam, konden zijn ideeën nooit aangevochten worden. Censuur was het schild waarachter hij zich verborg. Hij wilde die censuur maar wat graag, omdat hij erop vertrouwde.

Maar Morgan had hem maandenlang beschimpt. Iedere openingsmonoloog van haar show begon met een sarcastische opmerking over hem. En aan het eind was hij altijd de kop van jut.

Ze had hem uitgedaagd om te komen.

Tot verrassing van iedereen had Hunt ja gezegd. Publiekelijk. Hij zou acte de présence geven in haar show zolang het een eenop-eengesprek zou worden en hij de vragen van tevoren kreeg. Maar Morgan ging daar niet in mee. Ze zou hem tijd geven om te antwoorden, maar hij kreeg geen invloed op welke vragen er gesteld zouden worden. Hunt was met tegenzin akkoord gegaan. Hij wist dat Morgan, als hij zich nu zou terugtrekken, jarenlang de draak met hem zou steken.

Dus Allan had Kane Hunt in de show gewild.

Maar hij had tegengestemd. Allans achternaam was Webb, dezelfde als die van Justine, en dat was omdat ze getrouwd waren. Ze werkten al twintig jaar samen en waren tien jaar man en vrouw. Ze waren een team tijdens en na het werk. Op zowel professioneel als persoonlijk vlak werd hij geacht haar te steunen.

Justine was degene die het Morgan moest vertellen. Ze zou dat vlak voor de show van die avond doen, omdat ze hoopte dat Morgan op die manier minder tijd zou hebben om haar uit te kafferen. Morgan had afgezette presidenten en in diskrediet

gebrachte regeringsleiders geïnterviewd. Ze had leden van het koninklijk huis betrap op leugens en oorlogsmisdadigers aan het huilen gemaakt. Ze was geen vrouw om spelletjes mee te spelen.

Justine had op haar deur geklopt en was naar binnen gegaan. Morgan zat in de visagie. Haar styliste, al een eeuwigheid een klankbord voor haar, was in de weer met een borstel en een busje haarspray. Tussen haar nek en de kraag zat tissue om haar tweeduizend pond dure marineblauwe Oscar de la Renta-blazer met uitlopende mouwen te beschermen tegen de agressieve studiomake-up die ze moest dragen. Buiten de camera zag ze eruit als een superschurk, óp camera zou ze er perfect uitzien.

Morgan had zich omgedraaid en Justine met die staalgrijze ogen van haar aangekeken en geknikt, waarbij haar kastanjebruine haar, vol en glanzend, onbeweeglijk op haar hoofd was blijven staan.

‘Heb je even, Morgs?’ had Justine gevraagd.

‘Toe maar, maar wel snel,’ had Morgan geantwoord. ‘Ik ben net de monoloog van vanavond aan het oefenen. Ik wil er nog één grap in over de problemen waarin de premier gisteren zat.’

‘Ik begrijp niet waar ze zich druk over maakt – het is al best grappig,’ had haar styliste gezegd.

‘Het gaat over Kane Hunt,’ had Justine gezegd. ‘Het gaat niet lukken.’

‘O?’ had Morgan met vlijmscherpe stem gezegd.

‘Productie is het erover eens. Het risico is te groot. Een schrale troost, het scheelde niet veel, bijna fiftyfifty.’

Morgan had zich weer omgedraaid en begon haar haren bij te werken. Ze keek Justine in de spiegel aan.

‘De pot op met jullie stemming,’ had ze gezegd.

En dat was dat. Justine was afgedropen en op zoek gegaan naar de eigenaar van de studio.

‘Hij ziet er verhit uit,’ zei Justine.

‘Verhit?’ antwoordde Allan.

‘Niet “sexy” verhit, ik bedoel dat hij aan het zweten is.’

‘Dat verbaast me niet, hij staat op nog geen anderhalve meter van de kwartslamp.’

‘Kwarts? Ik wist niet dat we die nog hadden. Waarom gebruiken we geen ledlampen?’

Kwartslampen waren jarenlang je van het geweest, maar ze gaven een hoop warmte af en gebruikten veel elektriciteit. Ze waren vervangen door ledlampen die in wezen hetzelfde deden, maar zonder de buitensporige hitte en verspilling van energie.

‘Morgan wilde ze,’ zei Allan. ‘Maar alleen aan Hunts kant. Ze wilde hem bleek en bezweet.’

Justine dacht er even over na. ‘Jezus, zij is goed,’ zei ze.

Ze waren in de regiekamer, de ruimte van waaruit *The Morgan Soames Hour* geregeld werd. De ‘glazen cockpit’ – de virtuele monitormuur waarop verschillende informatiebronnen werden getoond – domineerde de ruimte. Justine en Allan lieten het toezicht op de regiekamer het liefst over aan een van de regieassistenten omdat ze graag op de studiovloer waren, maar vanavond wilden ze het liefst in de buurt van de man achter de mengtafel zijn. Zijn naam was Yosef en hij zat voor zijn mengtafel, vanwaar hij regelde welke camera er gebruikt werd. Justine en Allan lieten hem normaal gesproken zijn gang gaan. Morgan vertrouwde erop dat Yosef van haar en haar gast de juiste beeldmix maakte en dat hij wist wanneer zij als ze een vraag stelde in beeld wilde, of dat de reactie van de gast juist belangrijk was.

Vanavond was anders. Justine, de enige persoon die de autoriteit had om een live-uitzending te onderbreken, moest daar zijn om Yosef eventueel die opdracht te geven, en Allan wilde bij haar zijn voor het geval ze het eerst wilde bespreken. Een live-uitzending onderbreken was de moeilijkste beslissing die een regisseur kon nemen.

Ze waren een halfuur bezig en het was tot dan toe goed gegaan. Morgan had de touwtjes strak in handen en Kane Hunt was redelijk oncontroversieel geweest.

Ze zagen Morgan vanachter haar bureau het enige geplande

attribuut tevoorschijn halen. Het was een boek. In eigen beheer, maar prachtig uitgegeven.

‘Hij ziet er niet goed uit, vind je ook niet?’ zei Justine.

Hunt had veel te veel gel in zijn haar en was veel te gewoontjes gekleed. Hij droeg een pilotenjack en een gescheurde spijkerbroek, alsof hij auditie kwam doen voor een amateurproductie van *Rebel Without a Cause* en niet te gast was in een van de meest prestigieuze praatprogramma’s op tv.

‘Nee, je hebt gelijk,’ zei Allan. ‘Hij drinkt veel water en blijft maar in zijn ogen wrijven.’

‘Zolang hij maar niet in de komende dertig minuten het loodje legt,’ zei Justine.

‘Vertel me over je nieuwe boek, Kane,’ zei Morgan. ‘De titel is *The Chad Manifesto*. Ik begrijp dat “Chad” verwijst naar aantrekkelijke, populaire mannen die in seksueel opzicht succes hebben bij vrouwen?’

‘Dat klopt,’ zei Hunt. ‘Chads zijn de absolute, stomtoevallige winnaars van de genetische loterij, en uit een recent wetenschappelijk onderzoek blijkt dat ze, hoewel ze slechts twintig procent van de mannelijke bevolking uitmaken, tachtig procent van alle seks hebben. Dat is een mathematisch probleem voor de rest van ons – er zijn simpelweg niet genoeg vrouwen meer. *The Chad Manifesto* wil dit rechtzetten.’

‘Oké,’ zei Morgan. ‘En deze theorie maakt deel uit van de incellbeweging?’

‘Ja. Mannen die onvrijwillig celibatair zijn.’

‘De ideologie dat vrouwenlichamen natuurlijke ontspanningsmiddelen zijn?’

‘Precies.’ Hunt boog zich voorover en keek Morgan door-dringend aan. ‘Momenteel worden mannen buiten hun schuld buitengesloten van wat nu een gedereguleerde seksuele markt-plaats is. *The Chad Manifesto* bepleit een eerlijker verdeelsysteem. Geen enkele man zou in de eenentwintigste eeuw verstoken moeten zijn van seks.’

‘Verstoken van seks?’ zei Morgan met een uitgestreken gezicht.

‘Je lijkt niet overtuigd.’

‘Dat ben ik ook niet. Ik vind jouw standpunt dat vrouwen niet meer zijn dan lastige, sensibele lichamen ronduit belachelijk.’

‘Maar is dat wel zo belachelijk?’ kaatste Hunt terug. ‘Je moet niet vergeten dat in negenennegentig procent van de menselijke geschiedenis vrouwen hun sekspartners niet konden kiezen. Zoiets als daten bestond niet. Vrouwen werden in gearrangeerde huwelijken aan mannen gegeven of als oorlogsbuit in beslag genomen. Deze relatief recente cultuurverandering heeft sommige mannen hun privileges ontnomen.’

Morgan pakte het boek en bladerde erdoorheen.

‘Ik begrijp dat je een oplossing hebt?’ zei ze.

In de regieruimte zei Justine: ‘Ze maakt het hem gemakkelijker dan ik had gedacht.’

‘Ja,’ zei haar man. ‘Dat baart me juist zoveel zorgen.’

‘Mij ook.’

‘En ze heeft jou niet verteld wat ze van plan is?’

Justine schudde haar hoofd.

Allan ging dichterbij de knop staan waarmee de live-uitzending kon worden gestopt.

‘Onze oplossing is simpel,’ zei Hunt. ‘We stellen een complete herziening van de Zedenwet voor, vooral van de delen met betrekking tot prostitutie.’

‘Dat is alles?’ zei Morgan. ‘Je wil bordelen legaliseren?’

‘Nee, maar het herzien van deze draconische wet is noodzakelijk voor wat eraan staat te komen. Want als ons voorstel wil werken, moet alles wat te maken heeft met het betalen voor seksuele diensten, tippelen, seksadvertenties en prostitutie worden geschrapt.’

‘Dus je wil bordelen wél legaliseren?’

‘Helemaal niet,’ zei Hunt. ‘Maar we willen de seksmarkt radicaal veranderen.’

‘Dat moet je uitleggen.’

‘Vandaag de dag is het volkomen logisch dat de seksmarkt wordt gemonetariseerd. Alles is te koop, waarom seks niet? En als je ziet hoeveel geld wordt besteed aan vrouwen het hof maken, zal dat voor de overheid een aanzienlijke belastingopbrengst betekenen.’

‘Je stelt door de staat geleide prostitutie voor.’

‘Zeer zeker niet. De regering verknalt zelfs de simpelste zaken. Wat we nodig hebben is de onzichtbare hand van de vrije markt. De kracht van dit land heeft altijd bij de ondernemers gelegen en wij willen dat zij de seksmarkt gaan drijven.’

‘Hoe zie je dat voor je, Kane?’ vroeg Morgan. ‘Megabordelen? Gelegaliseerde tippelzones?’

‘Een abonnement op seksuele dienstverlening,’ antwoordde Hunt. ‘Vergelijkbaar met Netflix of Amazon Prime. Mannen gaan een maandelijks bedrag betalen en de vrouwen krijgen een vergoeding. Op dezelfde manier waarop je nu misschien een film of tv-programma selecteert, afhankelijk van het pakket waarop je hebt ingeschreven, selecteer je de vrouw van je keuze. Zij worden gewaardeerd op een schaal van één tot vijf, en hoe meer sterren ze heeft, hoe meer er van je krediet af gaat. Bijvoorbeeld, een abonnee met een basispakket heeft recht op drie uur seks per maand met een tweesterrenvrouw, of vijf uur met een vrouw met één ster. Niet in een bordeel, maar bij hen thuis. Mannen met het premiumpakket hebben natuurlijk recht op meer uren met vrouwen met meer sterren.’

‘En wie bepaalt hoeveel sterren een vrouw krijgt? Mensen zoals jij?’

‘De markt,’ legde Hunt uit. ‘En de abonnees worden ook gewaardeerd. Op dezelfde manier waarop Uber-chauffeurs en klanten elkaar waarderen. Hoe lager je rating, hoe meer je betaalt. Lager gewaardeerde vrouwen verdienen natuurlijk minder dan de hoger gewaardeerde, dus is het in ieders financiële belang om elke sessie zo bevredigend mogelijk te laten zijn.’ Hunt pakte zijn glas en dronk in één teug de helft van het water op. ‘En zodra de particuliere sector er met zijn expertise in marketing bij betrokken raakt, zal het weldra snel toenemen en mainstream